Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1885. 35te Aargang.

Udkaarelse og Forudbestemmelse.

Ovenstaaende Æmne synes at være uforstaaeligt for mange Mennesker. Der er Skriftsteder, som synes at hentyde til denne mærkværdige Lære, at den Almægtige, førend Verdens Grundvold blev lagt, valgte nogle visse Faa iblandt sin store Skare af Børn til at være sine Udvalgte, og som alene skulde frelses; og disse siges der, skulle frelses ved Kristi Blod, uden noget Hensyn til deres Gjerninger, medens Alle andre — det store Flertal, benævnet „Jordens Affkum," skulle for evig fordømmes til at brændes i uudslukkelig og evigvarende Ild, lige meget hvad deres Gjerninger have været.

Intet Kjætteri iblandt de mange Vildfarelser, i hvilke den religiøse Verden er falden, viser mere tydelig end dette Faren ved at stole paa det „døde Bogstav" for Kundskab om guddommelige Ting. Det er Aanden, der giver Lys, saa vel som Liv; og den orientalske Bibellæsers Svar paa Fillippus Spørgsmaal? „Forstaaer Du, hvad Du læser?" — „Hvorledes skulde jeg kunne det, uden Nogen vejleder mig," viser tydelig Nødvendigheden af „levende Orakler" til at forklare de hedengangne Profeters Skrifter, saa at de Ukyndige kunne forstaa dem.

Dersom det kunde blive vist, at en saadan Lære findes i Skriften, vilde det blot vise, at Bibelskrivere modsige hverandre og sig selv; thi hele den hellige Bogs Lære er bygget paa den Erklæring, at Mennesket har Ret til at gjøre Godt, eller Ondt, som han selv ønsker at vælge, og paa hans Ansvarlighed til en retfærdig Gud for Udøvelsen af denne Rettighed. Paa dette er Theorien om Belønning og Straf grundet. Foruden dette kan der ikke være Synd, ejheller Retfærdighed. Handlefrihed er nødvendig saa vel til Ulydighed, hvilket er Synd, som til Lydighed, hvilket er Retfærdighed. Dersom Mennesket ikke havde Frihed til at adlyde eller forkaste enhver af Herrens Love, vilde det Hele være Narreværk og Nonsens. Der vilde ingen Nødvendighed være for en Frelser, dersom der ikke fandtes Synd. Synd er Overtrædelse af guddommelige Love. Udstedelsen af Guds Befalinger og Menneskets Ulydighed mod dem vise, at vi ere begavede med fri Villie.

Syndefaldet, som nedskrevet i det 2det og 3die Kapitel i 1 Mose Bog, fremlægger tydelig Principet om Menneskets Frihed til at gjøre Ret eller Uret og Retfærdigheden af Straffedomme som Følge af Ulydighed mod guddommelige Love. Adam havde Frihed til at spise af Frugten af Livets Træ saa vel som af Dødens og omvendt, Budet var: „Men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt skal Du ikke æde; thi paa den Dag, Du æder deraf, skal Du visseligen dø." Gud forhindrede ikke Adam i at æde deraf, ejheller tvang Satan ham dertil. Det var Menneskets egen Gjerning, udført formedelst hans frie Villie, som retfærdiggjorte Straffen, og dette var et Eksempel paa Guds Handlemaade med hele Menneskeslægten. „Se," siger den guddommelige Lovgiver, „jeg har i Dag vist Eder Godt og Ondt; vælger, hvilken I ville tjene." Og der er en Dag bestemt, da alle Mennesker skulle dømmes for de Gjerninger, som de have gjort i Kjødet, enten de have været gode eller onde, og Enhver vil modtage „Løn for sine Gjerninger." Kristi Forsoning forløste Menneskeslægten fra de vedvarende, nedavlede Følger af Adams Overtrædelse og aabnede Vejen til fuldkommen Forløsning fra personlig saa vel som Arvesynd, og Menneskene nyde Frihed til at modtage eller forkaste de Betingelser, ved hvilke Frelse kan opnaas.

Men, indvendes der, den Almægtige kjendte forud, at Adam vilde synde, hvorledes kunde da Mennesket undlade at overtræde, naar Herren forud vidste, at han vilde overtræde og netop derfor lagde en Plan for Forløsning? Forklaringen er simpel. Herrens Forkundskab lægger ingen Hindringer for Menneskets fri Villie; han har ligesaa megen Frihed til at vælge Godt eller Ondt, enten Herren ved forud, hvad hans Valg vil blive, eller ikke. Forældre formane ofte deres Børn til ikke at gjøre Ondt, endskjøndt de vide forud, at Børnene alligevel ville gjøre det: men denne Forkundskab hverken tvinger Børnene til at vise Ulydighed eller forhindrer dem i at vise Lydighed, ejheller tilintetgjør det Nødvendigheden af at forbyde det Onde. Vi kunne være overbeviste om, at Folk af vort Bekjendtskab ville vælge en vis Fremgangsmaade, men denne Overbevisning har ingen Indflydelse paa deres Gjerninger.

Vor Fader i Himlen kan kjende Enden formedelst Begyndelsen og kan lægge sine Planer med Hensyn til Folks og Nationers Gjerninger, forudsete af ham, førend de blive udførte, og saaledes styre Resultaterne, at Alt kan bidrage til hans Hensigters Fremme, medens selve Individerne ere frie til at gjøre Godt eller Ondt, ligesom de selv ønske.

Fristelse er ikke Tvang. Guds Aand vil oplyse, tilskynde og staa os bi, lede os ind i al Sandhed; og den Ondes Aand vil indgyde os Ondt, bedrage Synderen og lede os til Mørkhed og Død, men det er ingen af dem tilladt at berøve Mennesket sin frie Villie; thi dette vilde gjøre ham til et uansvarligt Væsen og gjøre ham uskikket for enten Belønning eller Straf, Ophøjelse eller Fornedrelse.

Forudstemmelse og Forkundskab ere forskjellige. Herren kan kjende forud, hvad en Mand vil gjøre, uden at forudbestemme, at han skal gjøre det. Det kan ikke bevises, hverken ved Fornuft eller den hellige Skrift, at den Almægtige ordnede Tingene saaledes, at Mennesker skulde tvinges til at afholde sig fra at gjøre Noget angaaende deres Frelse eller Fordømmelse. Mænd ere blevne oprejste til forskjellige Tider for at udføre visse Arbejder, nødvendige paa de Tider, for

at fuldbyrde den Almægtiges Hensigter, og de vare udvalgte til disse Missioner formedelst den guddommelige Forkundskab. De vare forudbestemte til det Sted og den Tid, i hvilken de levede og virkede. Mange vare forud udkaarede til deres Arbejde, saa som Jeremias, hvem Herren siger, han kjendte før hans Fødsel og udkaarede til at være en Profet. Dette havde alligevel ingen Indflydelse paa hans Handlefrihed i at gjøre Ret eller Uret, eller i at arbejde til et Maal, hvor han kunde opnaa eller forspilde sin Frelse. Alle historisk fremragende Mænd i alle Tidsaldre, saa vel theologiske som verdslige,vare forudbestemte og udkaarede, i Følge Herrens Forkundskab, til at fødes til Verden paa visse Tider og Steder og under saadanne Omstændigheder, som vilde bringe dem i en Stilling til at udføre, hvad Skaberen forud vidste, de vilde være i Stand til at udføre under de forskjellige Stillinger, som omgave dem. Til samme Tid, de vare i Besiddelse af deres Handlefrihed, og medens de udførte det Arbejde, for hvilket de vare bestemte, kunde de af deres egen fri Villie vedblive paa eller forlade den Vej, som vilde lede til deres egen Frelse.

Den Almægtige oprejste Perseren, Cyrus, saaledes som forudtalt af Profeten Esaias, førend denne Konge var født. (Es. 15 K. 28; 14 K. 1—4) til at overvinde Nationer, begunstige Israel, og gjenoprette Jerusalem, saa som Herren vidste, at han vilde besidde baade Magt og Villie til at gjøre disse Ting, men at det ikke vilde berøve ham hans fri Villie, ejheller sikkre eller forhindre hans Frelse.

Saul af Tarsus var udvalgt af Herren til at være en af dem, som „haabede paa Kristus," og til at være en Apostel for Hedningerne; men han erklærer: „Jeg spæger mit Legeme og holder det i Trældom, at ikke jeg, som prædiker for Andre, skal selv blive forskudt." (1 Kor., 9, 27.) Farao var oprejst til at udføre et nødvendigt Arbejde i sin Tid og Nation, og naar Gud," forhærdede hans Hjærte," var det for at vise sin Magt i Ægyptens Land, straffe Nationen og Øvrigheden, som havde holdt hans Folk i Trældom, og vise Israel Nødvendigheden af at stole paa ham, og da var Farao glad ved at lade Israel fare. Disse Begivenheder vare ikke bestemte for den evige Fordømmelse, eller det modsatte, af den egensindige Konge af Ægypten. Hans Undertrykkelse af Israeliterne skete, før disse Tildragelser fandt Sted, og hans Hjærtes Forhærdelse var en retfærdig Gjengjældelse for den Uretfærdighed han og hans Folk havde udøvet; Følgerne vare, at bringe Ulykke over ham og dem og Fordel til dem, som de havde forurettet. Judas var udvalgt iblandt de Tolv, som fulgte Jesus, at han maatte have Lejlighed til at udvikle det, som var i ham, og forraade sin Herre og Mester. Men han var ikke nødt til at gjøre denne onde Handling mere, end nogen af forrige eller Nutidens begjærlige eller vindesyge Forrædere ere nødte til at udføre deres onde Handlinger." Lad Ingen sige, naar han fristes; jeg fristes af Gud; thi Gud fristes ikke af det Onde, men han frister heller Ingen; men hver Mand fristes, naar han drages og lokkes af sin egen Begjærlighed." (Jakob 1, 13—14).

Tilfældet med Esau og Jakob anføres ofte som et Bevis paa, at den Ene var forudbestemt til Fordømmelse og den Anden til Ophøjelse. Paulus antages at være den store Forkynder af denne besynderlige Lære. Han siger angaaende Isaks Sønner: „Thi da de endnu ikke vare fødte og hverken havde

gjort Godt eller Ondt, (paa det Guds Beslutning efter Udvælgelse skulde staa fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham, som kaldte)." Men hvad var „Guds Beslutning efter Udvælgelse?" At Jakob skulde blive frelst, men Esau blive fordømt? Aldeles ikke. Løftet til Rebekka og Herrens Hensigt var blot: „Den Ældre skal tjene den Yngre." (Rom. 9, 11—12). Men det indvendes, siger der ikke „som det er skrevet, Jakob har jeg elsket, og Esau har jeg hadet?" Jo. Men hvor er dette skrevet? I Malachiæ 1, 2—3. Herren talede ikke dette, førend Børnene bleve fødte, men Hundreder af Aar efter, at de vare døde. Gud vidste forud, hvad Esau vilde gjøre, og derfor udvalgte han Jakob som den af Isaks Sønner, igjennem hvilken den forjættede Sæd skulde komme, og som skulde blive større end sin Broder; og Herrens Anskuelser vare ikke udtalte om Nogen af dem, førend deres Vandel havde vist deres forskjellige Egenskaber og Berettigelser til Kjærlighed eller Had.

Intet Menneske har nogensinde været forudbestemt til at blive frelst eller fordømt, uden Hensyn til hans egne Gjerninger, udførte formedelst hans egen fri Villie. Men Herren har forudbestemt, at alle Mennesker skulle gjøre Regnskab for de Gjerninger gjorte i Kjødet, fordi han har givet dem Frihed og Valget imellem Godt og Ondt og har forudbestemt de Midler, hvorved Forløsning kan komme til Alle, og Ære og Herlighed til dem, som stræbe efter Ophøjelse. Den, som er fordømt, vil lide Straffen for sine egne Gjerninger, og den, som ikke vil opnaa at erholde en Krone i det himmelske Rige vil tabe det, som han kunde have erholdt, dersom han havde adlydt de uforanderlige Betingelser, beredte før Verdens Grundvold blev lagt.

Forsvarerne af Skjæbnetheorien og Læren om Unødvendigheden af Gjerninger til Frelse bygge deres Tro paa misforstaaede Skriftsteder i Pauli Breve. De andre Apostle lægge særdeles Vægt paa Læren om Salighed ved gode Gjerninger saa vel som Tro paa Jesus Kristus.

Peter, som holdt Apostelskabets Nøgler, advarede de Hellige imod en Misforstaaelse af Pauli Behandling af dette Emne. Han siger: „Som og i alle Brevene, naar han deri taler om disse Ting, hvoriblandt der er Noget, svært at forstaa, hvilket de Ukyndige og Ubefæstede forvende, ligesom og de øvrige Skrifter, til deres egen Fordærvelse." (2 Petri, 3, 16.) Men vi ville finde, ved at læse Pauli Breve nøjagtigen, at han baade forstod og lærte Nødvendigheden af Gjerninger, og at de Gjerninger, der af ham omtaltes som unødvendige til Salighed, vare Ceremonier og Skikke henhørende under den mosaiske Lov. At han ikke troede, som Nogle antage, at nogle Mennesker vare forudbestemte til Salighed uden Hensyn til deres Gjerninger, er tydeligt fra Rom. 2, 6—11: „Thi han skal betale hver efter hans Gjerninger: de, som ved Bestandighed i god Gjerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; men de, som ere gjenstridige og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skulle vorde Ugunst og Vrede. Trængsel og Angest skal være over hver Menneskes Sjæl, som gjør det Onde, baade en Jødes først og en Grækers; men Ære og Hæder og Fred skal vorde hver den, som gjør det Gode, baade en Jødes først og en Grækers; thi der er ingen Persons Anseelse hos Gud." Intet kan være tydeligere end dette. Det bringer Paulus i Overensstemmelse med de andre Apostle og inspirerede Skribenter angaaende Spørgsmaalet om personligt

Ansvar og Frelse ved gode Gjerninger udførte formedelst Tro, og viser, at de, som indbilde sig, at Paulus troede paa den Slags Udvælgelse og Forudbestemmelse, som Calvin lærte, tilligemed mange af Nutidens Gejstlige, have aldeles misforstaaet Hedningernes store Apostels Mening og Argumenter.

Dersom Gud har fra Verdens Skabelse udvalgt visse Faa til Salighed og dømt alle Andre til Fordømmelse, gjør det naturligvis Intet til Sagen, hvad nogen af dem udfører, hvad deres evige Fremtid angaar. Ligemeget hvor meget Ondt de Udvalgte end gjøre, de skulle frelses formedelst Krist Blod, og uden Hensyn til, hvormeget Godt de Ikke-Udvalgte gjøre, de ville blive fortabte og gaa til Helvede. Derfor, at prædike er forgjæves, Omvendelse er unyttigt, der er Intet at stræbe efter, alle Formaninger til Syndere og selv Frelserens Arbejde for at ødelægge Djævelens Værk er forgjæves, og dersom Djævelen „gaar omkring som en brølende Løve, søgende hvem han kan opsluge," udviser han stor Dumhed; thi han kunde ligesaa godt vente, da han vilde være sikker paa at faa dem alligevel, og Apostelen, som advarede dem, var ligesaa dum som han; thi hvad Gavn er en Advarsel til dem, hvis Skjæbne er forudbestemt? „Vend om, vend om til mig, hvorfor ville I dø, o Israels Hus:" „Kommer til mig Alle, som arbejde og ere besværede." „Den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde forkaste." „Ønsker ikke at Nogen skulde fordømmes, men Alle komme til Omvendelse." Disse og mange andre Skriftsteder ere kun Blændværk og en Snare, dersom Mennesket ikke har Frihed til at tjene Gud og opnaa Frelse, eller tjene Djævelen og modtage Fordømmelse.

Dersom de, som hylde saadanne Tanker, blot vilde betragte deres egen Natur og deres Hverdagsgjerninger, vilde de deri finde tydelige Beviser paa en saadan Idees Uholdbarhed. De vilde se, at de i sig selv have Kraft til at gjøre Godt eller Ondt, og at de kunne dyrke deres egne Tilbøjeligheder, beherske eller følge deres Lidenskaber, adlyde menneskelige og guddommelige Love, eller foragte Afholdenhed og styres af Intet undtagen deres egen Villie og Tilbøjeligheder. Med den samme Tunge prise de Gud eller bespotte hans Navn; med den samme Haand kunne de revse og kjærtegne, med de samme Egenskaber kunne de gjøre Synd eller adlyde Herrens Love. Fatalisme er en Fjende til Dyd og en Ven til Synd. Dersom dens Læresætninger bleve gjennemførte, vilde det standse menneskelig Virksomhed og fylde Verden med Forvirring. Den kan ikke anvendes i denne Verden, ejheller i den tilkommende.

Men Læren om Forkundskab, Udvælgelse og Forudbestemmelse er sand. Gud „har gjort, at al Menneskens Slægt boer paa den ganske Jordens Kreds af et Blod, og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig." (Ap. Gjer. 17, 26.) I Følge hans Forkundskab og guddommelige Hensigter har han forud bestemt, hvor alle Menneskenes Sønner skulle fødes og leve. Nogle vare bestemte til at regjere og Andre til at tjene; Nogle til at arbejde i en Retning, Nogle i en anden; Abrahams Sæd for en særegen Mission; andre Racer for forskjellige Missioner; visse Individer for visse Stillinger. Men forudbestemte Herren, at Nogle skulde nødes at komme til ham og blive frelste, og at Andre skulde udelukkes fra ham og blive fordømte, uden Hensyn til deres frivillige Gjerninger? Nej. Det næste Vers (27de) siger; „at de skulle søge Herren, om de dog kunne føle og finde ham, enddog

han er sandelig ikke langt fra enhver af os; thi i ham leve, røres og ere vi."

Den sande Lære om Forudbestemmelse kan ikke tilfulde forstaaes uden Kjendskab til Læren om Forudtilværelse, og at omhandle dette Æmne er ikke Hensigten med denne Artikel. Nok er det at sige, at Gud i Begyndelsen kastede et Blik omkring paa den Utallighed af Aander, som han havde skabt, og han saa Nogle iblandt dem, som vare store og vise. „Ligesom en Stjerne er forskjellig fra en anden i Klarhed," saaledes ogsaa disse i den Intelligents, som er Guds Herlighed. „Disse," siger Faderen, „vil jeg gjøre til Herskere;" og han forudbestemte dem til at indtage visse Stillinger i de forskjellige Tider, i hvilke de skulde leve. Nogle, hvis Fremtid han vidste forud, hvis retfærdige Gjerninger han forudsaa, forudbestemte han „at blive dannede" ved deres Tro og Retfærdighed, „til hans Søns Lignelse, at han maatte blive den Førstefødte blandt mange Brødre. Som Jesus, formedelst Forkundskab om hans fuldkomne Lydighed, blev udvalgt som et Lam uden Skyld og Lyde at være et syndefrit Offer, saaledes bleve Andre valgte for deres forskjellige Missioner, Tider og Kald; de ere komne paa denne Jord, have udført deres Del og ere gaaede til en højere Tilværelse for der at vente til den store Dag, da alle Ting skulle aabenbares, og enhver Mand skal blive dømt og belønnet efter sine Gjerninger. Andre af disse ædle Aander ere nu paa Jorden, arbejdende for Herren i denne „Tidernes Fyldes store Husholdning." Verden kjender dem ikke, og undertiden paaskjønne selv mange af deres Brødre dem ikke tilfulde. Alligevel ere de klare og skinnende Lys i denne Verdens Mørke. Den Almægtige er med dem, og Aanden af deres Kaldelse, fra Verdens Grundvold blev lagt, hviler paa dem og brænder lig en Ild i deres Bryst. De ere som Skanser mod Ondt og vende mange til Retfærdighed. De ere en Styrke for de Uretfærdige, men en Skræk for dem, som gjøre Ondt. De ere ikke af denne Verden, og derfor hader Verden dem og strider imod dem. De ere Herrens Udvalgte, og han, som har „forudbestemt" og „kaldet" dem, vil ogsaa „retfærdiggjøre" dem; thi de ere helliggjorte formedelst Troens Retfærdighed, og han vil ogsaa „herliggjøre" dem, naar de have fuldendt deres Arbejde og fortjent deres Krone som Guds og Lammets Konger og Præster til evig Tid.

Lad Ingen bedrage sig selv. Den, som øver Retfærdighed, er retfærdig. Den, som synder, maa møde sine Gjerningers Følger. Syndsforladelse kan sikkerligen erholdes ved Lydighed til Evangeliet, og da maa den, som paatager sig Kristi Navn, efterfølge ham i Aand, Ord og Gjerninger. Den Hellig Aand vil lede til Sandhed, men Mennesket maa af sin egen fri Villie selv praktisere disse Sandheder, som Aanden vidner for ham. Herved kommer Belønningen. Celestial Herlighed kan opnaaes alene ved at adlyde celestiale Love. Syndens Løn er Død, og Dommen vil bestemme den evige Stilling af baade Hellige og Syndere. Derfor, o, Menneske, gjør det, som er Ret, undgaa det, som er Uret. Tænk ikke, at Nogens Retfærdighed vil komme den til gode, som ikke selv har øvet Retfærdighed, men vær forvisset om, at paa den store Herrens Dag ville Alle vise sig, som de i Virkeligheden ere, og Ingen vil findes værdig til at indgaa til evig Hvile og nyde de Frelstes Samfund, uden de have adlydt Betingelserne og ere helliggjorte ved Kristi Blod formedelst Lydighed.

C. W. Penrose i Mill. Star.

Profetiers Opfyldelse.

En herlig Ting ved Herrens Værk i denne Tid er, at Intet, saa vidt, er vederfaret de Hellige, uden at de forud have været underrettede derom og beredte derfor ved Raad og Aabenbaring fra Herren. De Hellige have ikke været overladte til Tvivl og Uvished angaaende Fremtiden. Skriveren af dette erindrer godt hvor tydelige de Ældstes Lærdomme vare i hans tidlige Barndom angaaende Begivenheder, forbundne med Kirken, som skulde finde Sted. Han har levet og set mange af dem opfyldte og de vare næsten lige saa tydelige at forstaa den Gang, som nu, efter at de ere blevne opfyldte.

De Ældste have stedse været tilskyndede til at lære de Hellige, at de vilde have Trængsler at gjennemgaa og mange Forfølgelser at kjæmpe imod. Vi se i Dag, Profeten Josephs store Forudsigelser opfyldte, angaaende den Modstand Kirken vilde møde. De nuværende Prøver, som de Hellige gjennemgaa, skulle i Stedet for at nedslaa deres Mod, være en Aarsag til Glæde og Fryd fordi Herrens Ord ere saa tydeligen blevne opfyldte. Da Kirken var lille og talte kun et ringe Antal Medlemmer, forudsagde Joseph, at Evangeliet vilde vedblive at forkyndes, og opvække Had og Modstand, indtil hele Verden skulde rejse sig imod de Hellige. Forfølgelsen skulde begynde i Nabolag, siden skulle Countier forene sig imod de Hellige, derefter Stater og siden hele de Forenede Stater og tilsidst hele Verden. Dette er ved at gaa i Opfyldelse.

Mormons Bog beskriver med stor Klarhed de Trængsler, der skulde møde de Hellige i de sidste Dage. Profeten Nephi saa vor Tid og profeterede om den, skjønt han levede for fem og tyve Hundrede Aar siden. Naar vi læse hans Ord og overveje dem, kunne vi se Vigtigheden af de Aabenbaringer han modtog, og vi kunne se yderligere Beviser paa Mormons Bogs guddommelige Oprindelse. Vor Løbebane, som et Folk, er tydelig beskreven i hin Bog, endskjønt den blev udgivet førend Kirken blev organiseret. Dersom de, som skreve deri angaaende de sidste Dage, vare levende i Dag, og kunde med deres menneskelige Øjne se det de beskrev, kunde de ikke have beskrevet det mere tydeligt. Profeterne saa, at den Tid vilde komme, efterat Herren havde oprettet denne Hedningenation i Landet og gjort den fri, at Evangeliet vilde fremkomme og blive forkyndt for Folket. Dersom de annammede det, vare de lovede store Velsignelser, forkastede de det derimod, var deres Straf tydelig forudsagt. Den Fremgangsmaade de vilde bruge imod Guds Kirke er forudsagt med stor Tydelighed i Mormons Bog; men til de Hellige ere Forjættelserne angaaende Kirken af den mest trøstende og opmuntrende Natur. Vi ere lovede, at Alle, som stride mod Zion skulle blive tilintetgjorte. Herren har givet de mest tydelige Løfter angaaende dette, og sagt, „at han ikke vil tillade de Ugudelige at udrydde de Retfærdige."

Lader os derfor føle trøstede og opmuntrede; thi Herrens Forjættelser ville ikke fejle. Om end mørke Skyer drage op over Zion og for en Tid synes at skjule Solen for vort Blik, ville disse atter forsvinde og Lys, Fred og evig Glæde vil blive deres Lod, som med Standhaftighed udholde dette Livs Prøver.

Juvenile Instructor.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Sandheden vil sejre.

Det er meget populært at sende Missionærer til Utah; næsten alle Sekter have sine Repræsentanter der, og det har vist sig at være en meget frugtbringende Arbejdsmark. Utah er et godt og fredeligt Land at bo i. „Mormonerne" ere frisindede og fredelige, saa at enhver Missionær kan frit og uhindret udføre sin Virksomhed der. Alt, hvad der fordres for at gjøre Arbejdet lønnende, er, til passende Lejlighed at udsende løgnagtige Artikler igjennem Pressen om „Mormonerne" og at faa disse Artikler udspredte saa vidt som muligt; da komme Midler hurtigt ind, og deres Missionsvirksomhed er et vellykket Foretagende.

De kunne ikke omvende „Mormonerne", eller bevæge dem til atter at slutte sig til nogen af de Samfund, hvorfra de ere komne; thi de finde dem lig tomme Brønde, der intet Vand give, og foretrække at blive ved den Brønd, som giver Livsens Vand.

Vi læse ofte Breve fra Utah i Aviser og Tidsskrifter skrevne af disse Missionærer, hvori de groveste Løgne findes om et Folk, som har født og herbergeret disse Mænd og bevist sand kristelig Venskab og Kjærlighed imod dem. Det er blot for den ydre Verden, at disse Artikler ere skrevne, og Øjemedet med dem er at faa Penge, ja, giv os blot Penge; thi vi kunne Intet gjøre uden Penge; dette er Drivfjederen i deres Virksomhed. Nogle ville endog sælge Herren og Mesteren for Penge, om de havde Lejlighed dertil. Det er Brødet og Fiskene, de ønske mere end Menneskers Sjæle.

Mormonerne have vist deres Velvillie mod disse Missionærer ved at lade dem prædike i deres Tabernakel og Skolehuse, og disse Steder have ved saadanne Lejligheder været fyldte af opmærksomme Tilhørere. Vort Løsen er: „Prøver Alt og beholder det Bedste."

Vi have set et Brev i „Väktaren," et religiøst Blad, der udgives i Stockholm, som er blevet optaget i adskillige andre Blade; det er skrevet af en Emanuel Edman, som kalder sig selv en „skandinavisk luthersk Missionær," han har opholdt sig en kort Tid i Utah og tror nu at kjende Mormonismen tilbunds. Brevet er fra Begyndelse til Ende, fuldt af de groveste Løgne, som nogensinde kunde udgaa fra et Menneske, og viser, at Manden, besidder et moralsk fordærvet Hjærte og en forvirret Hjerne, og at Sandheden er ikke i ham.

Det er forfriskende en Gang imellem at læse en Artikel skreven af en Person, som har Mod og Ærlighed nok til at sige Sandheden om „Mormonerne:" thi den, som vover at gjøre dette, er udsat for Haan og Foragt, ligesom de vare, der vovede at tale godt om Nazaræeren. En saadan Person finde vi i en Ikke-Mormon, som skriver i «Demokraten» publiseret i Staden Washington i de Forenede Stater. Han skriver: — For flere Uger har mine Beretninger til Demokraten i denne Stad indeholdt Beskrivelser om Stillingen i Utah, og det glæder mig at høre, at de faa Kjendsgjerninger, jeg har været i Stand til at fremsætte, have tiltrukket sig Opmærksomheden og ville have Indflydelse paa fremragende Mænd i

Ny York City; det er at antage, at det Samme vil være Tilfælde paa andre Steder.

Eftersom jeg er her i Demokratens Interesse, i Sandhedens og Retfærdighedens Interesse, er det min Hensigt efter bedste Evne at vedblive at berette om Tingene, saaledes som jeg finder dem, ikke med Had, men med Retfærdighed, og disse Beretninger ville derfor have Indflydelse, hvor det er værd at have Indflydelse. Verden er en besynderlig Sammenblanding af Had og Fordomme. Til samme Tid er der gode Folk, som ere paavirkede ved en tydelig og besindig Fremstilling af Tingene, som de ere, til at tænke og protestere imod Uretfærdighed, og som trods Modstand og blinde Fordomme ville frimodigen forsvare Sandheden.

Næsten Enhver i hele Amerikas Land, Nord eller Syd, Øst eller Vest, har fra en eller anden Kilde hørt om Utah Territorium og især om Salt Lake City, dets Hovedstad. Alligevel kan det siges, at Tiendedelen af dette Lands Befolkning have aldrig set de Helliges Stad og har ingen Ide om dens Udséende, eller hvad Slags Folk der bebor den, undtagen igjennem de overdrevne og ufornuftige Avisartikler, der ere skrevne af umoralske og samvittighedsløse Mænd og Kvinder med det Maal for Øje at opvække Had og Fordomme imod et Samfund lige saa godt, ærligt og dydigt som noget andet, der lever paa Jorden i Dag. Ikke de mindst Skyldige i denne Fremgangsmaade, at bruge falske og usande Fremstillinger om dette Territorium, var det afdøde republikanske Parti — et Parti, som nu til Lykke for Landet er lige saa dødt som Julius Cæsar — et Parti, der syntes at vælge til sine Repræsentanter i Utah nogle af de mest fordærvede Mænd, som nogensinde tillodes at modtage en Dollar i Løn fra denne store Regjerings Skatkammer, eller forresten fra nogen Regjering, der nogensinde eksisterede paa Jorden. Denne vidtstrækkende Erklæring er let at bevise, og, om fuldkommen forstaaet, vilde vise de mest egengjerrige og ondskabsfulde Hensigter i at beholde Embeder og modtage Lønning for et stort, men upopulært Folks Undertrykkelse. Det siges, at „Sandhed er meget stærk og vil sejre," trods den lakoniske Paastand at „Sandhed er meget — vanskelig at finde."

For otte og tredive Aar siden var Utah en øde Ørk — anset for at være uskikket til at blive opdyrket og beboet. I 1847, paa deres lange, trættende Marsch over Sletterne, drevne udenfor Civilisationens Grænser af en umenneskelig Pøbel, mødte Mormonførerne ofte Mænd fra Opdagelsespartier, som forsikrede dem, at det Land, som de havde bestemt til deres fremtidige Hjem, var det daarligste og mest øde, der fandtes paa Jorden, og at det aldrig vilde kunne frembringe nok til at opholde Livet med. Pionererne vedbleve alligevel med næsten profetisk Overbevisning at gaa fremad paa deres farefulde Rejse og ankom til den store Saltsødal den 24de Juli 1847.

Otte og tredive Aar senere — og hvad finde vi? At den øde Ørken „blomstrer som en Rose." At som Svar paa en intelligent Ledelse af Arbejdskraften og en Udholdenhed, som overvandt Alt, er Jordens Frugtbarhed nu et Vidunder for Verden, og jeg er overbevist om, at den Dag vil komme, da en fordomsfri Historieskriver vil omhandle Emnet om „Mormonernes" Bosættelse i Utahs Dale og ikke forglemme at give dem den Ære, som med Rette tilkommer dem, en Ære, der til nærværende Tid er nægtet dem. Hvad finde vi her? I en Dal, hvor det var tænkt, at Agerdyrkning var aldeles umulig — en Dal med et saa

barskt og nøgent Udseende, at en gammel Pioner tilbød at ville give 1000 Dollars for det første Majsaks, som kunde avles der — avle nu Nogle af Utahs Landmænd 20 Tdr. Hvede paa en 1 Td. Land, og næsten alle Produkter henhørende til Agerdyrkningen kan avles i Utah og det lige saa godt som i nogen af Staterne. Det er en stor Landstrækning, fra Idaho mod Nord til Arizona mod Syd, fra Nevada mod Vest til Wyoming mod Øst, et Land, som for otte og tredive Aar siden var aldeles ukjendt undtagen for nogle faa omflakkende, lave Indianere — et Land, der blev fortørret af Solen om Sommeren og gjennemtrængt og hjemsøgt af strænge Vintres haarde Frost og Snestorme — et Land, hvis eneste vilde Blomst var Sagebrush og lignende Urter, paa hvilket Landets vilde Dyr fristede Livet; paa denne store Landstrækning, som for otte og tredive Aar siden var saa øde, saa vild og nøgen, der er nu i Utah, trods denne Nations vedvarende ubarmhjærtige Modstand, og Regjeringens i Særdeleshed, skjønne Stæder og Byer, som beundres af Enhver, der nogensinde har Lejlighed til at beskue dem.

Og saaledes kunde jeg vedblive at vise Forskjellen imellem Utah i Dag og Utah, som det var for otte og tredive Aar siden. Nok er det at sige, at Utah Territorium er det skjønneste i hele denne store Republik; det er rigt paa Hjælpekilder af enhver Slags og er beliggende paa et af Naturens skjønneste Steder; med et Klima, som er anerkjendt som det bedste i Verden, og besiddende Naturskjønheder, der i Storhed og Pragt kan maale sig med hvilket som helst Sted paa Jorden, og beboet og ejet af et Folk, som ikke staar tilbage for Nogen i Intelligence, i Fremadskriden, i Industri, i Ærlighed og i alle Dyder, og som besidder færre af de Laster, som findes i de fleste Samfund. Med et Ord, Utahs Hjælpekilder og Naturrigdomme ere utallige. Dette indrømmes af Enhver, som er bekjendt dermed.

Salt Lake City er naturligvis Hovedstaden, og bliver i Aarets Løb besøgt af en uhyre Mængde Rejsende, især om Sommeren. Der er mange og forskjellige Aarsager, som bringe saa mange Rejsende til de Helliges Stad. Forretninger bringer Mange dertil; Nogle komme der for en Ting, Nogle for en anden; men det store Flertal rejser dertil formedelst Stadens Ry som Utahs Hovedstad, og som saadan Mormonernes Hovedkvarter. Det er i alt Fald ikke overdrevent at sige, at Alle, som besøge Salt Lake City for første Gang, enten de komme der i Forretning eller for Fornøjelse, ere meget overraskede af dens Skjønhed. De betragte med Beundring Alt, hvad der er at se. Det er lig en Oase i Ørkenen. Planen, efter hvilken Byen blev anlagt, er beundret af Enhver, den er anlagt i Firkanter, som hver indeholder ti Akres, med Gader 66 Alen brede og 8 Alen brede Fortov paa hver Side. Brigham Young var den ledende Aand i at anlægge Byen, og den staar i Dag som et vedvarende Monument om hans Dømmekraft og Indsigt. Lige fra Begyndelsen raadede og tilskyndede han sit Folk til at plante Skyggetræer langs med Fortovene, og Følgerne af hans Raad, som bleve fulgte, ses i Dag; thi enhver Del af Staden er skygget af høje, prægtige Træer af forskjellige Slags og med forskjellige Farver. Ja, det kan siges, at Washington, de Forenede Staters Hovedstad kan, hvad Skyggetræer angaar, neppe maale sig med Salt Lake City, endskjønt i Washington er Plantningen af Træer under en af Regjeringen indsat Komites Bestyrelse; dette siger meget for Utah. I de østlige Stater falder der

Regn nok til at holde Træerne i Live, men i dette store Bjærgland, hvor det sjældent regner, i det Mindste om Sommeren, maa disse Træer vandes, dersom de skulle holdes i Live. Vi se derfor smaa rislende Vandstrømme ved begge Sider af Gaderne, hvorfra ogsaa Frugttræer og Haver bliver vandede. Synet af disse smaa klare Strømme, som løbe rislende igjennem Gaderne, synes at have en kølende Indflydelse paa Mennesker, selv paa de varmeste Dage om Sommeren.

Salt Lake City er omtrent en dansk Mil i Firkant med Gaderne løbende Nord og Syd — Øst og Vest i regelmæssig Afstand, og Indbyggernes Antal er imellem 30 og 35,000. „Denne Stad," siger et nylig udkommet Værk om Utahs Hjælpekilder, Skjønheder og Naturrigdomme, „har bekvemme Hoteller, og enhver Ting, som kan gjøre Livet behageligt, kan kjøbes til billige Priser; elektrisk og Gasbelysning, et udmærket Vandværk, som kan kaste Vandet over de højeste Bygninger; de fleste kristne Kirkesamfund have Kirker der og gode Skoler; Sporvejens Længde er i Alt omtrent 3 danske Mile, og der er to smukke Theatre. Det er en stille og ordentlig By, Skatter ere meget lave, og de mest berømte Steder, som Rejsende ønsker at se, saa som, de varme Kilder, Saltsøen., Cottonwood Sølvminer, Bingham og Amerikan Forks Bjærgpasser og Parleys Park Dal og Mine, ere alle i nær Forbindelse med Staden.

Salt Lake City giver en den uimodstaaelige Ide, at „Mormonerne" ere der og ville vedblive at boe der. Staden indeholder nogle meget smukke og solide private Bygninger, og de offentlige Bygninger — som det store Tempel, paa hvilket der er bleven arbejdet i fem og tyve Aar, og Tabernaklet, den mærkværdigste Bygning i dette Land — fortjene mere end flygtige Bemærkninger. Jeg skal derfor en anden Gang mere omstændeligt omtale Bygningerne og andre Ting af Interesse i og nær denne vidunderlige Stad.

Ankomst og Beskikkelse. Den 1ste December ankom til Kjøbenhavn følgende Missionærer fra Utah: M. Mauritzen og N. Gyllenskog fra Smithfield, P. Olsen fra Moroni, R. Strøm fra Mt. Pleasant, H. Hansen fra Spring City, J. J. Andersen. og N. Mikkelsen fra Fountain Green, V. C. Høgsted fra Harrisville og S. O. Nilson fra Fairview. Vi byde disse Brødre hjærtelig velkomne til Skandinavien og haabe, at de maa være i Stand til at udføre meget Godt for Herrens Værk i disse Lande.

De ere beskikkede til at arbejde som følger: M. Mauritzen, V. C. Høgsted og N. Mikkelsen i Aalborg; P. Olsen og H. Hansen i Kjøbenhavns; R. Strøm i Stockholms; N. Gyllenskog og S. O. Nilson i Skaane og J. J. Andersen i Aarhus Konference.

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

---

barsk og nøgent Udseende, at en gammel Pioner tilbød at ville give 1000 Dollars for det første Majsaks, som kunde avles der — avle nu Nogle af Utahs Landmænd 20 Tdr. Hvede paa en 1 Td. Land, og næsten alle Produkter henhørende til Agerdyrkningen kan avles i Utah og det lige saa godt som i nogen af Staterne. Det er en stor Landstrækning, fra Idaho mod Nord til Arizona mod Syd, fra Nevada mod Vest til Wyoming mod Øst, et Land, som for otte og tredive Aar siden var aldeles ukjendt undtagen for nogle faa omflakkende, lave Indianere — et Land, der blev fortørret af Solen om Sommeren og gjennemtrængt og hjemsøgt af strænge Vintres haarde Frost og Snestorme — et Land, hvis eneste vilde Blomst var Sagebrush og lignende Urter, paa hvilket Landets vilde Dyr fristede Livet; paa denne store Landstrækning, som for otte og tredive Aar siden var saa øde, saa vild og nøgen, der er nu i Utah, trods denne Nations vedvarende ubarmhjærtige Modstand, og Regjeringens i Særdeleshed, skjønne Stæder og Byer, som beundres af Enhver, der nogensinde har Lejlighed til at beskue dem.

Og saaledes kunde jeg vedblive at vise Forskjellen imellem Utah i Dag og Utah, som det var for otte og tredive Aar siden. Nok er det at sige, at Utah Territorium er det skjønneste i hele denne store Republik; det er rigt paa Hjælpekilder af enhver Slags og er beliggende paa et af Naturens skjønneste Steder; med et Klima, som er anerkjendt som det bedste i Verden, og besiddende Naturskjønheder, der i Storhed og Pragt kan maale sig med hvilket som helst Sted paa Jorden, og beboet og ejet af et Folk, som ikke staar tilbage for Nogen i Intelligence, i Fremadskriden, i Industri, i Ærlighed og i alle Dyder, og som besidder færre af de Laster, som findes i de fleste Samfund. Med et Ord, Utahs Hjælpekilder og Naturrigdomme ere utallige. Dette indrømmes af Enhver, som er bekjendt dermed.

Salt Lake City er naturligvis Hovedstaden, og bliver i Aarets Løb besøgt af en uhyre Mængde Rejsende, især om Sommeren. Der er mange og forskjellige Aarsager, som bringe saa mange Rejsende til de Helliges Stad. Forretninger bringer Mange dertil; Nogle komme der for en Ting, Nogle for en anden; men det store Flertal rejser dertil formedelst Stadens Ry som Utahs Hovedstad, og som saadan Mormonernes Hovedkvarter. Det er i alt Fald ikke overdrevent at sige, at Alle, som besøge Salt Lake City for første Gang, enten de komme der i Forretning eller for Fornøjelse, ere meget overraskede af dens Skjønhed. De betragte med Beundring Alt, hvad der er at se. Det er lig en Oase i Ørkenen. Planen, efter hvilken Byen blev anlagt, er beundret af Enhver, den er anlagt i Firkanter, som hver indeholder ti Akres, med Gader 66 Alen brede og 8 Alen brede Fortov paa hver Side. Brigham Young var den ledende Aand i at anlægge Byen, og den staar i Dag som et vedvarende Monument om hans Dømmekraft og Indsigt. Lige fra Begyndelsen raadede og tilskyndede han sit Folk til at plante Skyggetræer langs med Fortovene, og Følgerne af hans Raad, som bleve fulgte, ses i Dag; thi enhver Del af Staden er skygget af høje, prægtige Træer af forskjellige Slags og med forskjellige Farver. Ja, det kan siges, at Washington, de Forenede Staters Hovedstad kan, hvad Skyggetræer angaar, neppe maale sig med Salt Lake City, endskjønt i Washington er Plantningen af Træer under en af Regjeringen indsat Komites Bestyrelse; dette siger meget for Utah. I de østlige Stater falder der

Regn nok til at holde Træerne i Live, men i dette store Bjærgland, hvor det sjældent regner, i det Mindste om Sommeren, maa disse Træer vandes, dersom de skulle holdes i Live. Vi se derfor smaa rislende Vandstrømme ved begge Sider af Gaderne, hvorfra ogsaa Frugttræer og Haver bliver vandede. Synet af disse smaa klare Strømme, som løbe rislende igjennem Gaderne, synes at have en kølende Indflydelse paa Mennesker, selv paa de varmeste Dage om Sommeren.

Salt Lake City er omtrent en dansk Mil i Firkant med Gaderne løbende Nord og Syd — Øst og Vest i regelmæssig Afstand, og Indbyggernes Antal er imellem 30 og 35,000. „Denne Stad," siger et nylig udkommet Værk om Utahs Hjælpekilder, Skjønheder og Naturrigdomme, „har bekvemme Hoteller, og enhver Ting, som kan gjøre Livet behageligt, kan kjøbes til billige Priser; elektrisk og Gasbelysning, et udmærket Vandværk, som kan kaste Vandet over de højeste Bygninger; de fleste kristne Kirkesamfund have Kirker der og gode Skoler; Sporvejens Længde er i Alt omtrent 3 danske Mile, og der er to smukke Theatre. Det er en stille og ordentlig By, Skatter ere meget lave, og de mest berømte Steder, som Rejsende ønsker at se, saa som, de varme Kilder, Saltsøen., Cottonwood Sølvminer, Bingham og Amerikan Forks Bjærgpasser og Parleys Park Dal og Mine, ere alle i nær Forbindelse med Staden.

Salt Lake City giver en den uimodstaaelige Ide, at „Mormonerne" ere der og ville vedblive at boe der. Staden indeholder nogle meget smukke og solide private Bygninger, og de offentlige Bygninger — som det store Tempel, paa hvilket der er bleven arbejdet i fem og tyve Aar, og Tabernaklet, den mærkværdigste Bygning i dette Land — fortjene mere end flygtige Bemærkninger. Jeg skal derfor en anden Gang mere omstændeligt omtale Bygningerne og andre Ting af Interesse i og nær denne vidunderlige Stad.

Ankomst og Beskikkelse. Den 1ste December ankom til Kjøbenhavn følgende Missionærer fra Utah: M. Mauritzen og N. Gyllenskog fra Smithfield, P. Olsen fra Moroni, R. Strøm fra Mt. Pleasant, H. Hansen fra Spring City, J. J. Andersen. og N. Mikkelsen fra Foutain Green, V. C. Høgsted fra Harrisville og S. O. Nilson fra Fairview. Vi byde disse Brødre hjærtelig velkomne til Skandinavien og haabe, at de maa være i Stand til at udføre meget Godt for Herrens Værk i disse Lande.

De ere beskikkede til at arbejde som følger: M. Mauritzen, V. C. Høgsted og N. Mikkelsen i Aalborg; P. Olsen og H. Hansen i Kjøbenhavns; R. Strøm i Stockholms; N. Gyllenskog og S. O. Nilson i Skaane og J. J. Andersen i Aarhus Konference.

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Bagtalelse.

Bagtalelse er et Onde, som eksisterer overalt iblandt Menneskene, og som har været og er endnu Aarsagen til meget Ondt.

Salomon siger: „Død og Liv er i Tungens Vold," og: „Et falskt Vidne skal ikke agtes uskyldigt, og den, som taler Løgn skal omkomme." Apostelen Jakob siger: „Dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, denne er en fuldkommen Mand, i Stand til at holde det ganske Legeme i Tømme. Se, vi lægger Bidsler i Hestenes Munde, at de skulle adlyde os, og vi vende deres ganske Legeme. Se, ogsaa Skibene, endskjøndt de ere saa store og drives af stærke Vejr, vendes med et saare lidet Roer, hvor Styrmandens Fart vil hen. Saaledes er og Tungen et lidet Lem, men pukker storligen. Se, en liden Ild, hvor stor en Skov antænder den! Ogsaa Tungen er en Ild, en Verden af Uretfærdighed! Saaledes er Tungen iblandt vore Lemmer; den besmitter det ganske Legeme, og sætter Slægt efter Slægt i Brand, selv sat i Brand af Helvede. Thi al Natur, baade Dyr og Fugle, baade Orme og Havdyr, tæmmes og er tæmmet af den menneskelige Natur; men Tungen kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødelig Forgift. Med den velsigne vi Gud og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere gjorte efter Guds Lignelse. Af den samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! Dette bør ikke saa at være." Og Herren midt iblandt Torden og Lynild paa Sinai Bjerg, gav denne Lov." „Du skal ikke svare mod din Næste som et falsk Vidne." Hvor ofte er ikke dette Bud overtraadt? Og hvo kan beregne det Onde, som er frembragt i Verden formedelst denne Lovs Overtrædelse? Vissselig, eftersom man ikke kan tæmme dette ustyrlige Onde, hvor nødvendig er det ikke, at vi skulle leve saaledes, at Herrens Kraft maa hvile paa os, at vi kunne styre vor Tunge, og med den prise Herren og tale godt om vore Medmennesker.

Naar falske Beskyldninger ere gjorte, naar onde Rygter ere satte i Omløb, naar Løgne ere udsendte paa sin fordærvende Mission, hvo kan standse dem? Og hvo kan forudsige de frygtelige Følger, som disse Bagtalelser kunne lede til? Ingen kan sige det. En af de bedste Fremstillinger vi have set af dette var nylig publiseret i en Avis i de østlige Stater, og vi ville her gjengive Indholdet deraf, til Gavn for dem, der ere villige til at modtage Lærdomme deraf:

„En vis Mand havde en meget bitter Fjende, som, for at tilfredsstille sit Ondskab og Had, udspredte en Del falske Rygter om denne Mand, hvilket havde en saadan Indflydelse paa ham, at han blev meget syg, og hans Liv var i Fare. Bagtaleren hørte dette, og fortrød hvad han havde gjort og bestemte sig til at besøge ham og bede om Tilgivelse. Han satte sit Forsæt i Udførelse og efter at have udtalt sin Sorg og tilstaaet sin Fejl, bad han inderligt om Tilgivelse.

„Ja," sagde den syge Mand, „som en Kristen kan jeg ikke nægte Dig Tilgivelse; men som et Bevis paa din Oprigtighed, fordrer jeg, at Du skal gjøre to Ting."

„Hvad ere de?" spurgte den anden; „dersom det er Noget, som kan udføres vil jeg gjøre det."

„Det Første jeg ønsker," svarede den

syge Mand, „er, at Du skal tage denne Pude op i den øverste Del af Kirketaarnet, og der ryste ud i Vinden alle de Fjer den indeholder."

„Dette," sagde den Anden, „er meget let at gjøre, og jeg skal straks udføre det."

Han gik til Kirketaarnet, udrystede Fjærene og var snart tilbage med den tomme Pude. „Nu," sagde den syge Mand, det andet Forlangende er dette: Jeg ønsker Du skal opsamle alle de Fjær, som var i Puden."

„Det," udbrød Bagtaleren, „er umuligt, Vinden har ført dem langt bort og adspredt dem i alle Retninger. Ingen Mand lever, som kan gjøre dette!"

„Godt," sagde den syge Mand, Du kan nu se hvad Du har gjort ved at udsprede falske Beskyldninger om mig. Du har sat en Maskine i Gang, som Du nu ikke formaar at standse. Dine onde Ord ere gaaede fra Mund til Mund, og lig de adspredte Fjær, ere baarne fjærnt og nær og adspredte i alle Retninger. Jeg tilgiver Dig, som jeg før sagde, men lad mig raade Dig aldrig igjen at sætte onde Rygter i Omløb, som Du siden vil finde umuligt at tilbagekalde."

Jesus sagde: „Salige ere I, naar man taler allehaande Ondt om Eder for min Skyld, og lyver det." Derfor lader de Retfærdige glæde sig. Derfor lad Guds Pagtens Folk være forsigtige og ikke tale Ondt om deres Næste og saaledes undgaa Lovens Straf og Lovgiverens Vrede. Bagtalere ville gaa til deres eget Sted, medens Mange, som nu ere ilde omtalte, vil Herren bringe til Ære og Ophøjelse.

De skandinaviske Emigranter.

De følgende Bemærkninger om skandinaviske Sidste-Dages Helliges Emigration til Utah, udvise en Retsindighed og Dømmekraft sjælden funden hos den almindelige Journalist om saadanne Æmner. De udkom i «Omaha Herald» for en Tid tilbage. Skriveren deraf begaar en meget almindelig Fejl, idet han antager at Kirken skaffer Midlerne tilveje for alle dens Medlemmers Emigration.

„Ankomsten til de Forenede Stater af nogle faa Hundrede Skandinaver, som ere blevne bragte hertil af Mormonkirken, er Signalet for et Anskrig i de østlige Staters Presse, imod at lade flere af disse Folk lande og bosætte sig i Staterne, og anraabe Regjeringen om at stanse denne Slags Indvandring og holde borte denne Klasse Arbejdere, som søge en Plads i Verden, hvor deres Arbejde vil forskaffe Livets Nødvendigheder for dem selv og deres Børn. Jernbanekompanierne sende Agenter til Europa for at paavirke og fremskynde Emigration og derved finde Kjøbere til deres Jorder og forøge Trafikken paa deres Baner. Mormonkirken bringer Folk hertil for at bebygge Landet og forøge Territoriets Rigdom og Kirkens Indkomster. Dette er i begge Tilfælde Forretninger af almindelig Beskaffenhed, med blot den Forskjel, at den Sidstnævnte forener med Forretning tillige sand kristen Velgjørenhed. Skriveren af dette er ikke Mormon, ejheller troer han paa den Kirkes særegne Lærdomme, men han troer, at Menneskehedens Rettigheder fordre Retfærdighed til dem, som have

fremhjulpet denne Sag, og derfor er denne Artikel skreven, der giver Tingene saaledes, som Forfatteren selv har set dem, og de ville overbevise enhver oprigtig og tænkende Mand og Kvinde, der vil besøge Utah og selv undersøge Tingenes Tilstand.

Disse Danske ere tagne fra den største Fattigdom i deres overbefolkede Land, og naar de ankomme til Utah bliver der sørget for Arbejde for dem, saa de kunne fortjene deres Ophold, indtil de selv kunne komme i Besiddelse af Land og begynde at dyrke Jorden. Disse Folk findes i Dag overalt i Utah, og en Beskrivelse, over en af Dalene, som de beboe, vil passe paa dem alle. Naar man, igjennem en Bjergkløft, som leder fra Saltsødalen, rider nogle Mile op og naar Bjergets Top, ser man, maaske et Tusind Fod nedenfor, en skjøn Dal tre Mile lang og en bred, med en lille Strøm Vand løbende igjennem den. Det er Høst, Markerne staa fulde af gyldent Korn, med hist og her grønne Striber med Lucern eller Kartofler, foruden Hegn og Bygninger. Paa Sydsiden af Dalen, tæt op imod Bjærgene paa et Sted hvorfra man kan overskue hele Dalen, er en Gade en halv Mil lang, ved Siden af hvilken ere smaa, klare, hurtigløbende Vandstrømme og en Række malede og hvidkalkede Huse paa hver Side, byggede enten af Brædder eller Tømmer. Ethvert Hus har en stor Have indhegnet og ofte store, velbyggede Lader, omkring hvilke Kornet bliver sat i Stakke. Disse ere nogle af de Folks Hjem, som Kirken har bragt over fra Skandinavien. De have bortryddet og renset Landet fra *sage brush* og ledet Vandet fra Bjergstrømmene til deres Jorder. De eje deres egen Kirke og Skolehus og leve i Fred og Hygge. De, som før rejste over de store Strækninger, bevokset med *sage brush*, betragtede Landet som en Ørken, der aldrig vilde blive beboet, men disse taalmodige og utrættelige Arbejdere, have vist, at naar Jorderne blive vandede, besidde de alle de Elementer nødvendige til at frembringe i Overflødighed alle Slags Kornarter og Frugt.

Hvilken anden Klasse Folk vilde have udført et saadant Arbejde. Visselig ikke den ustadige og utaalmodige Amerikaner; og naar vi betragte disse Ting, hvem kan sige at Mormonkirken ikke har gjort Godt i at bringe disse Folk fra Fattigdom til Selvstændighed og Velstand?"

Mill. Star.

Korrespondance.

Ældste F. Christensen skriver fra Fairview under Dato den 15de November, til Præs. N. C. Flygare, og giver en kort Skildring af Rejsen fra Liverpool til Salt Lake City. Da Præs. Lunds Brev i sidste Stjerne gav en Beretning om Rejsen over Havet, ville vi udelade denne Del af Broder Christensens Brev og begynde ved Ny York.

„Fredag Aften den 6te November forlode vi Ny York paa Jernbanen. Vi stiftede Vogne i Council Bluffs og kom paa Emigrantvogne, der ere saaledes indrettede, at Alle kunne lægge sig og sove om Natten. Vi ankom til Ogden og Salt Lake City den 10de November. Efter som vi ankom til de forskjellige Stationer i Utah, hvor Emigranternes

Rejse endte, fandt vi Venner og Bekjendte ventende for at modtage dem, og saaledes har Enhver af os naaet vor Rejses Maal. Jeg fik en musikalsk og meget hjærtelig Modtagelse i mit Hjem af mange Venner.

Vi bleve i det Hele taget meget godt behandlet af dem, som havde med vor Befordring at gjøre; men vort Rejsegods, især Kofferterne, bleve paa flere Steder behandlet meget skjødesløst, og som en Følge deraf bleve mange af dem sønderslagne, og deres Indhold mere eller mindre beskadiget. Denne Behandling af Rejsegods burde forbedres, om det er muligt. Emigranterne burde ligeledes forsyne sig med solide og stærke Kofferter og altid pakke dem saa fulde som mulig, saa at ingen som helst Endevending kan skade deres Indhold. Med venlig Hilsen til Dem og de Hellige i Skandinavien og bedende Herren velsigne Dem i deres ansvarsfulde Stilling undertegner jeg mig, Deres i Pagten forbundne Broder,

Frederik Christensen."

Nyheder.

— Br. C. C. A. Christensen rejser i denne Tid omkring i Utahs Byer og forevises sit interessante og smukke Panorama af mærkværdige Begivenheder i Kirkens Historie. Br. Christensen er en meget begavet Mand, og han bruger sine Talenter paa den rette Maade.

— Dommer Powers i Utah har fældet den Dom, at en Udlænding, som tror at Polygami er ret, kan ikke blive en Borger i de Forenede Stater. Nu er Spørgsmaalet, dersom en indfødt Amerikaner tror at ovennævnte Princip er rigtig, gjør det ham da til en Udlænding, og dersom dette er Tilfældet, hvad Landsmand bliver han? Salt Lake Herald.

— En Ildebrand, i Staden Galveston, i Texas, i de Forenede Stater, ødelagte den 13de November Ejendom til en Værdi af 1½ Million Dollars.

— I Staden Ottawa i Kanada blev den 12te November otte unge Mænd, af respektable Familier, dømte til haardt Strafarbejde for Livstid, for Voldtægt. Scenen i Retssalen, under Dommens Oplæsning, skildres som i højeste Grad hjærteskjærende. Det var en haard Straf for en haard Brøde, men i Kanada er den engelske Lov gjældende, og engelske Embedsmænd haandhæver den. Havde Brøden bleven begaaet i de Forenede Stater, af nogle af det frie Amerikas Rigmænds Sønner, var Straffen neppe bleven saa haard, dersom vi skulle dømme efter Ting, som ere skete der. Svenska Härolden.

— En af Utahs fremragende Kvinder, Søster Phebe W. Woodruff, Apostel Wilford Woodruffs Hustru, døde i Salt Lake City den 10 November d. A., i en Alder af omtrent 79 Aar. Hun har været Præsident Woodruff en trofast Støtte igjennem de store Prøvelser, som de Hellige maatte gjennemgaa i Kirkens tidligere Dage saa vel som i Utahs første Dage, og det bedrøvede hendes Venner og Bekjendte, at hun maatte forlade sin Virkekreds her paa Jorden uden at have Lejlighed til at byde sin elskede Ægtemage et sidste Farvel eller modtage et Afskedsblik fra hans kjærlige Øjne; thi Præsident Woodruff har formedelst Forfølgelsen maattet holde sig borte fra sit Hjem i længere Tid. Ibid.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien

for Aaret 1885.

Konferencer	Grene	Missionærer fra Zion: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total	Døbte	Emigrerede	Udelukte	Døde	Konference-præsidenter.
Kjøbenhavn..	6	5	10	—	23	10	26	8	567	634	70	63	41	3	C. F. Olsen.
Aarhus.....	4	—	10	—	34	11	25	2	394	466	89	96	27	1	J. J. Johnson.
Aalborg....	4	-	8	—	18	12	16	14	204	264	65	74	3	2	S. C. Nielsen.
Island.....	1	—	1	—	—	—	—	—	24	24	2	—	—	—	Einar Erikson.
Danmark	15	5	29	—	75	33	67	24	1189	1388	226	233	71	6	
Norge: Kristiania ...	8	1	13	—	59	29	24	7	664	783	84	77	35	5	H. J. Christiansen.
Stockholm...	8	2	7	1	62	37	45	13	1095	1252	150	78	33	14	James Yörgason.
Göteborg...	7	—	7	—	31	23	26	12	429	521	62	52	14	10	A. K. Anderson.
Skaane.....	6	1	8	—	12	5	18	2	250	287	47	37	26	3	P. Matson.
Sverrig	21	3	22	1	105	65	89	27	1774	2060	259	167	73	27	
Totalsum	44	9	64	1	239	127	180	58	3627	4231	567	477	179	38	

Dødsfald. Den 3die November d. A. døde i Salt Lake City, Annette Gunhilda Andresen, Datter af Karen og Emil Andresen. Hun var født i Kristiania, Norge, den første April 1884.

Den 14de November d. A. døde i Huntsville, Utah, af Tæring, Christine Hansen, i en Alder af 49½ Aar.

Afdøde var gift med Niels Hansen, og hendes Pigenavn var Jørgensen. Hun blev døbt i Pannerup, Danmark, i April 1861 og emigrerede til Utah i 1869. Hun levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.